

ljubečega svetovalca. Smrt grofa Harracha občutijo tudi Jugoslovani, saj je pokojnik posvetil mnogo svojih moči v prosep in razcvit njih materialne in duševne kulture. — Na priporočilo Jana Lega je l. 1883. poslal „Matici Slovenski“ 83 vezanih dragocenih čeških knjig, da pospešuje vzajemnost med češkim in slovenskim narodom. Naš prvi književni zavod se mu je izkazal hvaležnega s tem, da ga je imenoval 5. dec. 1883. za svojega častnega člana. L. 1895. se je postavil na čelo družbi, ki je imela nalogo, pozdigniti Dalmacijo v gospodarskem oziru in pospeševati tujski promet. Ko je istega leta zadela Ljubljano potresna nesreča, je vodil grof Harrach pomožno akcijo. V znak hvaležnosti in spoštovanja ga je Ljubljana imenovala za svojega častnega meščana. Ljubljanski Kreditni banki je bil pokrovitelj in častni predsednik; trudil se je za uresničenje raznih železniških načrtov po slovenskem in jugoslovanskem ozemlju in podpiral znanstvene študije z denarnimi prispevki. Tako je n. pr. založil Topolovškovo knjigo o Baskih in Slovencih, in istemu mecenu, „dem rastlosen Förderer alles ehrlichen Strebens nach der Wahrheit in Kultur und Wissenschaft“, je posvetil delo enake znanstvene vrednosti naš Žunkovič, svojo tretjo češko in četrto nemško izdajo „Kdaj so se naselili Slovenci v srednji Evropi?“ — Dosegel je visoko starost 81 let, in življenje ga je obsipalo z mnogimi častnimi naslovi. Bil je vitez zlatega runa, imetnik velikega križa Leopoldovega reda, c. kr. tajni svetnik Nj. Veličanstva, komornik, vitez ruskega reda sv. Ane, vitez malteškega reda, dedni član gosposke zbornice, magnat ogrski itd. — Najlepši spomin pa je gotovo zapustil svojim dunajskim rojakom, med katere je rad zahajal pri vsaki priliki in se pokazal kot narodnjaka v besedi in dejanju, v priprosti delavski družbi, pa tudi med odlično inteligenco.

„Slavjanski Glas“, ki ga izdaje „Slavjanskoto Blagotvoritelno Družestvo“ v Bolgariji, objavlja v svojem petem zvezku (L. VII., 1909, str. 216—219) sledeče prevode iz Aškerca: „Prva mučenica“, iz „Rapsodij bolgarskega goslarja“ in „Moja Muza“. Prevajatelj Stilijan Čilingirov govori o novejših Aškerčevih pesniških zbirkah „Jadranski biseri“ in „Akropolis in piramide“.

V **Savremenuku** (God. IV., 1909) so sodelovali izmed Slovencev dr. Fran Ilešič, ki je med drugim priobčil „Vraz i gradački bogoslovi“ (348), dr. J. Lokar pa je poročal o Funtkovem prevodu Fausta (str. 173), dr. Franjo Bučar je opisal Trubarjevo proslavo (str. 277).

„Pjevački Vjesnik“, ki izhaja v Zagrebu in je obenem glasilo „Zveze slovenskih pevskih društev“, poroča v zadnji številki (9—10) obširno o koncertu zagrebškega „Kola“ v Ljubljani, ki je nastopilo prvič izven Zagreba. Poročilo je ponatisnilo članke iz „Slovenskega Naroda“, „Slovenca“, in „Laibacher Zeitung“ in opisuje podrobno vso slavnost ter zaključuje, da je „Kolo“ s tem izletom „učvrstilo hrvatsko-slovensko kulturno zajedništvo“. „Pjevački Vjesnik“ je objavil v istem letniku črtice o dr. Benjaminu Ipavcu in o 25letnici slov. pevskega društva „Slavec“.

